

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СПЕЦИАЛНО ИЗЛОЖЕНИЕ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Музеят е необикновено празен тази сутрин, мислеше си господин Грант, докато водеше госпожа Грант по покритото с мрамор фоайе. Кое то при създалите се обстоятелства, го устройваше напълно.

— Добро утро, сър — поздрави разсилният на музея.

— Добро утро, Симънс — отвърна господин Грант. — Това е госпожа Грант.

Госпожа Грант кимна надменно и се облегна на едно кану от времето на войната в Централна Америка. Раменете ѝ се издигаха на нивото на тези на манекена, изобразяващ гребец в лодката, но бяха доста по-широки. Господин Грант ги погледна и се зачуди за миг дали специалното изложение ще има успех. Можеше ли да има успех при една толкова едра, здрава и добре сложена жена като нея?

Надяваше се. Неуспехът щеше да предизвика насмешки.

— Добре дошла в нашия музей — каза разсилният. — Мисля, че имаме удоволствието да ни посетите за първи път, госпожо Грант.

— Не съм идвала тук от дете — отвърна госпожа Грант и прикри прозявката с едрата си длан.

— Госпожа Грант не се интересува много от миналото — обясни господин Грант. — Моята работа в областта на орнитологията не я впечатлява. Но все пак тя се съгласи да ме придружи до Специалното изложение.

— *Специалното* изложение ли, сър? — попита разсилният. Той погледна в тетрадката си. — Струва ми се, че нямате...

— Ето я поканата ми — каза господин Грант.

— Да, господине. — Разсилният прегледа поканата внимателно и му я върна. — Надявам се, че ще ви хареса, сър. Специалното изложение не се показва често. Мисля, че доктор Карвър и съпругата му бяха последните, които го посетиха.

— Разбира се — каза господин Грант. Той познаваше тихия, оплешивяващ Карвър доста добре. А слабичката, заядлива червенокоса съпруга на Карвър бе добра приятелка на госпожа Грант. Изложението трябва да е имало успех, тъй като Карвър бе доста по-весел на работното си място в последно време. Специалното изложение явно бе доста по-ефективен начин за разрешаване на проблемите в сравнение със семейната консултация, психиатрията, психоанализата или дори обикновената търпеливост.

То бе уникално постижение на проектантите на Музея. Ръководството на Музея държеше служителите му да бъдат щастливи и доволни, тъй като само така те можеха да служат достойно на Науката. Но освен това, Специалното изложение имаше и образователен ефект и запълваше една определена ниша в програмата на Музея.

Обикновената публика не бе информирана за него, тъй като тя бе невероятно консервативна спрямо научната необходимост. Но то така и трябваше да бъде, напомни си господин Грант.

Разсилният намери ключа в джоба си.

— Не забравяйте да ми го върнете, сър — каза той.

Грант кимна и поведе госпожа Грант по коридора покрай стъклените витрини, населени със сибирски тигри и гигантски панди. Един воден бик гледаше със стъклените си очи към тях, а семейство благородни елени се бе втренчило в безкрайността.

— Колко време ще ни отнеме? — попита госпожа Грант.

— Не много — отвърна ѝ господин Грант, като си припомни, че Специалното изложение се слави с бързината си.

— Защото чакам някои поръчки у дома — продължи госпожа Грант. — Пък и трябва да свърша няколко важни работи.

Докато я водеше покрай един планински як и петниста газела, господин Грант си позволи да се зачуди за миг какви ли трябва да са тези важни работи. Интересите на госпожа Грант като да се ограничаваха с телевизията през деня и филмите вечер.

Разбира се, че *имаше* поръчки.

Господин Грант въздъхна. Те очевидно не си подходяха. Кой би могъл да си помисли, че той — дребен, по-скоро нежен и много умен човек — ще се ожени доброволно за жена с толкова героични пропорции и ниска интелигентност. Но това се случваше и на други. На доктор Карвър например.

Господин Грант се усмихна разсеяно при мисълта за привличането на противоположностите и изобщо принципите на любовта. Не го ли бе научила работата му в областта на орнитологията на нещо? Може ли да се съчетава жълтоопашата кадънка с кондор? Каква фатална грешка! Много по-добре щеше да бъде, мислеше си той, ако се бях записал във френския чуждестранен легион, ако бях профукал наследството си в пиянство или се бях присъединил към религията вуду. Подобни авантюри биха могли да се изживеят с

времето. Но бракът? Никога. Особено с госпожа Грант, колкото и удобна да му се бе сторила.

Освен, естествено, ако Специалното изложение...

— Оттук — промърмори господин Грант и я поведе по един неочаквано появил се коридор, иначе незабележим между витражите.

— Къде е това изложение? — нетърпеливо попита госпожа Грант. — Аз трябва да съм си вкъщи, когато дойдат поръчките ми.

— Съвсем наблизо вече — отвърна господин Грант и я въведе през една врата, на която с червени букви пишеше „Вход забранен“. Чудеше се какви ли са тези поръчки. Те като че ли никога не свършваха. Пък и доставчикът оставяше огромни купчини фасове от пури в пепелниците.

— Стигнахме — каза господин Грант. Той отключи една метална врата и влезе в огромно помещение. Подреждането изобразяваше поляна в джунглата, а точно пред тях се намираше покрита със слама колиба. Зад нея имаше една по-малка колибка, полускрита от погледа.

Няколко диваци се излежаваха върху покритата с клонки земя и разговаряха.

— Ама те са живи! — възкликна госпожа Грант.

— Естествено. Това, разбираш ли, е нов експеримент в изобразителната антропология.

Малко встрани една стара, набръчкана жена поставяше съчки в огъня, който пращеше весело под голямо гърне. Вътре в гърнето нещо вреше.

Бойците се изправиха, когато забелязаха семейство Грант. Един от тях се прозя и протегна, а мускулите му се изпънаха.

— Възхитителни мъже — прошепна госпожа Грант.

— Да — отвърна ѝ господин Грант. Знаеше, че тя *ще оцени* това.

Пред първата колиба по земята бяха разпръснати дървени мечове, големи лъкове, дълги и тънки стрели и остри тръстикови ножове. А в помещението се носеше непрекъснато далечно чуруликане, прекъсвано от забързано кудкудякане. Някаква птица изкряска ядосано, а друга ѝ отговори.

— Можем ли да отидем... Ооо!

Един от туземците, див и странен, с дългата си гладка и черна коса и изрисувано лице, бе застанал пред нея. Зад него стояха още двама. Докато наблюдаваше групата, господин Грант си помисли колко

дивашки му изглежда самата госпожа Грант с щедро употребените гримове, лисичите кожи и дрънкащите накити.

— Какво искат? — попита госпожа Грант, която оглеждаше полуголите мъже с нещо доста по-различно от страх.

— Искат да разгледаш селото им — каза господин Грант. — Това е част от изложението.

Госпожа Грант забеляза, че първият туземец я гледа с възхищение и тя позволи да бъде отведена.

Показаха ѝ гърнето, което ври, оръжията, украсата на първата колиба. После туземците я поведоха към втората колиба, а един от тях ѝ намигна и я покани вътре.

— Образователно — каза тя и като му намигна в отговор, го последва. Другите двама туземци също влязоха, като единият взе един тръстиков нож преди да се скрие вътре.

— Защо не си ми казал, че са ловци на глави? — долетя едва-едва гласът на госпожа Грант откъм колибата. — Виждал ли си всичките тези смалени глави тук?

Господин Грант кимна мълчаливо на себе си. Странно колко трудно беше да се доставят тези глави. Южноамериканските власти бяха започнали да забраняват износа им. И Специалното изложение бе вече може би единственият останал източник за тези уникални експонати на изчезващото изкуство.

— Едната е с червена коса. Напълно прилича на госпожа...

Последва писък и се чуха звуци от яростна борба. Господин Грант затаи дъх. Те бяха трима за по-голяма сигурност, но госпожа Грант бе доста силна жена. Сигурно не би могла...

Един от туземците излезе, танцувайки от колибата, а старицата до огъня взе няколко зловещи инструмента и влезе вътре. Каквото и да имаше в гърнето, то продължаваше весело да бълбука.

Господин Грант въздъхна с облекчение и реши, че е видял достатъчно. В края на краищата антропологията не беше неговата научна област. Той заключи металната врата след себе си и се насочи към секцията по орнитология, като реши, че поръчките на госпожа Грант не са чак толкова важни, че да изискват личното му присъствие вкъщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.